

ΣΟΦΙΑΝΙΔΗΣ ΠΕΤΡΟΣ

TITANES

ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΩΝ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ

FYLATOS PUBLISHING

Γ'
ΒΙΒΛΙΟ

Copyright για την ελληνική έκδοση
Σοφινίδης Πέτρος
© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2022

Συγγραφέας: ΣΟΦΙΑΝΙΔΗΣ ΠΕΤΡΟΣ
Εικονογράφηση και λογότυπο: Γιώργος Αλεξιάδης
Αρχική επιμέλεια κειμένου: Χριστιάνα Δελσιζή

Επιμέλεια: © Fylatos Publishing
Γραφιστική επιμέλεια: Χρύσα Γκανουδή © Fylatos Publishing

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση τμήματος του παρόντος έργου για λόγους σχολιασμού ή κριτικής. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση περιορισμένων τμημάτων για επιστημονικούς λόγους, με υποχρεωτική αναγραφή του τίτλου του έργου, των συγγραφέων, του εκδότη, της σελίδας που αναδημοσιεύεται και της ημερομηνίας έκδοσης. Απαγορεύεται οποιαδήποτε διασκευή, μετάφραση και εκμετάλλευση, χωρίς αναφορά στους συντελεστές του βιβλίου και γραπτή άδεια του εκδότη και των συγγραφέων σύμφωνα με τον νόμο.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail. contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ISBN: 978-960-658-171-7

ΣΟΦΙΑΝΙΔΗΣ ΠΕΤΡΟΣ

ΤΙΤΑΝΕΣ

ΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΩΝ ΚΕΝΤΑΥΡΩΝ

Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXII

*Εξαιρετικά αφιερωμένο στον φύλακα άγγελό μου,
τον αδερφό μου...
που έφυγε γρήγορα από τη ζωή,
όμως ξέρω πως είναι πάντα μαζί μου...*

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Τίποτα στη ζωή δεν είναι δεδομένο. Το τι μας επιφυλάσσει το αύριο ποτέ κανείς δεν το γνωρίζει. Η καθημερινότητα είναι δύσκολη και τις περισσότερες φορές απρόσμενη και απρόβλεπτη, ενώ συχνά μας συμβαίνουν αναπάντεχα γεγονότα με τα οποία πρέπει να έρθουμε αντιμέτωποι. Τις περισσότερες φορές μάλιστα, αυτά τα γεγονότα είναι εις βάρος μας. Νιώθουμε σαν να δίνουμε έναν άνισο αγώνα και είναι λες και δεχτήκαμε χτύπημα κάτω από τη ζώνη, ή σαν κάποιος να μας έχει κόψει τα φτερά. Άλλες φορές όμως το αναπάντεχο μπορεί να είναι και κάτι θετικό. Να νιώθουμε ξαφνικά πως η τύχη είναι με το μέρος μας, πως ευνοούμαστε και πως το σύμπαν συνωμοτεί για το καλό μας. Ή μήπως όχι; Υπάρχει και η περίπτωση να είναι στάχτη στα μάτια και εν τέλει να είναι άνθρακας ο θησαυρός. *Τίποτα στη ζωή δεν είναι δεδομένο.* Ακόμα και το απρόσμενο, το απρόβλεπτο, το αναπάντεχο, κρύβουν πολλές παγίδες και εκπλήξεις. Εμείς αυτό που έχουμε να κάνουμε είναι να μη σταματάμε ποτέ να προσπαθούμε για το καλύτερο. **Να μην τα παρατάμε ποτέ!** Να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε προσπερνώντας όλα τα εμπόδια. Να διδαχτούμε από τα λάθη μας. Να μη φοβόμαστε να πράξουμε κάτι με τη σκιά της αποτυχίας να μας στοιχειώνει. Να φοβόμαστε το αντίστροφο: την απραξία! **Η απραξία είναι θάνατος.** Ας μάθουμε να κάνουμε πράγματα, να δοκιμάζουμε τους εαυτούς μας και να είμαστε προετοιμασμένοι. **Αντίπαλός μας είναι ο ίδιος μας ο εαυτός.** Όταν είμαστε δυνατοί, ξεπερνάμε τα όριά μας, έχουμε πίστη στους εαυτούς μας και είμαστε προετοιμασμένοι για όλα, τότε το αναπάντεχο εν τέλει μπορεί να μετατραπεί σε σύμμαχό μας. Κάτι το οποίο έμοιαζε σαν εμπόδιο στην αρχή, τελικά μπορεί να είναι η ώθηση η οποία περιμέναμε για να απογειωθούμε. **Ας χρησιμοποιήσουμε το μυαλό μας.** Ακόμα και το πιο τιτάνιο βου-

νό, είναι εφικτό να προσπελασθεί αν σκεφτούμε ορθά και πράξουμε με ηρεμία και μεθοδικότητα. Όλα θέλουν τρόπο, έτσι δε λένε; Και εννοείται, να μη φοβόμαστε να ζητήσουμε βοήθεια σε ότι χρειαστούμε. Περίεργο ε; **Ισχύς εν τη ενώσει!** Πάντα υπάρχουν άνθρωποι δίπλα μας, που μας νοιάζονται, που μας αγαπούν και θα έκαναν τα πάντα για να μας βοηθήσουν σε μια δύσκολη στιγμή. Ακριβώς όπως θα κάναμε κι εμείς για αυτούς. Με ομαδική δουλειά και συλλογική προσπάθεια, πάντα τα αναπάντεχα και ατυχή γεγονότα αντιμετωπίζονται διαφορετικά. Όσο και αν η ζωή μας φέρνει δυσκολίες προσπαθώντας να μας τραβήξει στα σκοτάδια, πρέπει να έχουμε κατά νου πως αν χρησιμοποιήσουμε όλα τα παραπάνω εφόδια, δε θα τα καταφέρει ποτέ. Το σκοτάδι, η παράνοια, το μίσος, το χάος, και όσα ακόμα άσχημα γεγονότα μας φέρει η ζωή, πρέπει να θυμόμαστε **πως πάντα θα νικούνται από τη λογική, την αγάπη, την πίστη και το φως. Αυτά όλα, τα έχουμε μέσα μας!** Αν τα χρησιμοποιήσουμε δεν έχουμε να φοβηθούμε ποτέ, τίποτα και κανέναν! Ας το κάνουμε λοιπόν! Ας ξεπεράσουμε τα όρια του εαυτού μας! Ας τολμήσουμε. Και ποιος ξέρει; Εκεί που τελικά φαίνεται να έχεις δώσει το χίλια τοις εκατό των δυνάμεών σου για να κερδίσεις μια άνιση μάχη, εκεί που φαίνονται πως όλα έχουν χαθεί, ίσως τελικά το απρόσμενο γεγονός, να γυρίσει την κατάσταση υπέρ σου... **Οπότε μην ξεχνάς: Μην τα παρατάς ποτέ!** Ο αγώνας τελειώνει, μόνο όταν σφυρίζει ο διαιτητής το τέλος... Μέχρι τότε, μπορούν να ανατραπούν **ΟΛΑ!**

Τα παραπάνω αντιπροσωπεύουν επάξια την κατάσταση και τα συναισθήματα των ηρώων της ιστορίας μας τη δεδομένη στιγμή. Ενώ όλα φαίνονταν πως ήταν καταδικασμένα, χάρη στην πίστη τους δικαιώθηκαν και κατάφεραν να κερδίσουν αυτή την άνιση μάχη και εν τέλει να σώσουν την Αθήνα από τον τύραννο Ιξίωνα. Ωστόσο, όλα έχουν κάποιο κόστος. Ο Ηρακλής θυσιάστηκε, αφού όμως πρώτα κατέστρεψε το πανίσχυρο όπλο του Σκοτεινού Αυτοκράτορα: τον Μαϊάνδρο. Ήταν απλά μια νίκη σε έναν ατελείωτο πόλεμο. Άραγε, ποιο θα είναι το τέλος; Όλα κορυφώνονται και η αγωνία μεγαλώνει.

Το επικό τέλος ξεκινάει...

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η μάχη είχε κερδηθεί. Η Αθήνα κατάφερε και έμεινε αλώβητη και ανεξάρτητη από τη μανία του τυράννου Ιξίωνα και των στρατευμάτων του. Όμως καμία μάχη δεν μπορεί να κατακτηθεί χωρίς απώλειες. Ο ημίθεος Ηρακλής, αν και είχε επιτύχει το ακατόρθωτο, δεν κατάφερε να γλιτώσει από τις δολοφονικές τάσεις του Ιξίωνα και έπεσε νεκρός, γενναία, σε μια μάχη μέχρι εσχάτων. Ωστόσο, το έργο και η προσφορά του ήταν υψίστης σημασίας. Είχε καταφέρει να απελευθερώσει τους Θεούς του Ολύμπου από τα Τάρταρα και μπόρεσε να διαλύσει το πανίσχυρο όπλο του μοχθηρού εχθρού του, τον Μαϊάνδρο. Οι Θεοί ανέκτησαν τις δυνάμεις τους και ο εχθρός οπισθοχώρησε. Όμως, τίποτα δεν έχει τελειώσει. Αντίθετα, όλα τώρα αρχίζουν!

Ενώσω οι σύμμαχοι θρηνούσαν για τον θάνατο του αγαπημένου τους ήρωα, αλλά ταυτόχρονα μέσα τους αναγεννήθηκε η ελπίδα πως αυτός ο πόλεμος ίσως τους βρει νικηφόρους, ο Ιξίωνας είχε προβεί σε μια έξυπνη και ανατρεπτική κίνηση. Βρισκόμενος στο παλάτι της Ιωλκού, στο οποίο κάποτε βασίλευε, είχε χαθεί μέσα στις σκέψεις και στην αγωνία του. Η απώλεια του Μαϊάνδρου τον είχε σοκάρει σημαντικά. Έχοντας το βλέμμα του στο αγαπημένο του βουνό των Κενταύρων, το Πήλιο, παρατήρησε πως ο Τυφώνας εν τέλει, δεν είχε αποχωρήσει από τον πόλεμο όπως αρχικά είχε σκεφτεί εκείνη τη στιγμή, αλλά απλώς προσπαθούσε να ανακτήσει δυνάμεις από τη χαμένη και επίπονη μάχη της Αθήνας. Γαντζωμένος επάνω στο βουνό άνοιγε τα θεόρατα φτερά του και έβγαζε κραυγές εκδικητικές.

Τότε, ο Ιξίωνας έφερε στον νου του κάτι που είχε ξεχάσει εντελώς! Ένωσε εκ νέου μέσα του πως τίποτα δεν είχε τελειώσει. Είχε παραβλέψει μια πολύ σημαντική λεπτομέρεια: Οι Εκατόγχειρες, οι οποίοι είχαν καταφέρει να απωθήσουν τον Τυφώνα από την Αθήνα, δε βρίσκονταν πλέον στις φυσικές τους θέσεις. Δηλαδή, δε φύλαγαν τις πόρτες των φυλακών,

των Τιτάνων, στα Τάρταρα! Χωρίς να χάνει λεπτό, ο Ιξίωνας μετέβη στον Κάτω Κόσμο και έπραξε το απίστευτο. Απελευθέρωσε τους Τιτάνες! Οι μισητοί εχθροί των Θεών ήταν και πάλι ελεύθεροι για να διεκδικήσουν την κυριαρχία τους στον κόσμο. Η συνέχεια της Τιτανομαχίας ήταν καθ' οδόν, χωρίς όμως κανένας από τους συμμάχους και από τους Ολύμπιους Θεούς να γνωρίζει το παραμικρό από όλα αυτά.

Οι Τιτάνες ήταν φυλή υπερφυσικών -ανθρωπόμορφων όντων, οι οποίοι είχαν υπερφυσικές- θεϊκές δυνάμεις. Δημιουργήθηκαν από τη Γαία και τον Ουρανό. Ήταν ικανοί να γίνονται ένα με τη φύση, χάνοντας την υλική υπόστασή τους και να αποκτούν ξανά την πραγματική τιτάνια μορφή τους, όποτε αυτοί το επιθυμούσαν.

Ο Κρόνος ήταν ο ηγέτης και ο νεότερος της πρώτης γενιάς των Τιτάνων. Εκθρόνισε τον πατέρα του Ουρανό και ανέλαβε την κυριαρχία του κόσμου. Φοβούμενος πως τα παιδιά του θα θελήσουν τη θέση του, όπως ακριβώς και αυτός θέλησε τη θέση του πατέρα του πρωτύτερα, άρχισε να σκοτώνει πολλά από αυτά, καταβροχθίζοντάς τα, ενώ παράλληλα φυλάκιζε τα υπόλοιπα σε σημεία διάσπαρτα και δυσεύρετα ανά τον κόσμο, εκεί που δε θα μπορούσε να τα βρει ποτέ κανείς. Η γυναίκα του Κρόνου, Ρέα, βλέποντας την παράνοια στην οποία είχε βρεθεί ο σύζυγός της, φυγάδευσε και έκρυψε το τελευταίο τους παιδί, τον Δία, στο νησί της Κρήτης, θέλοντας με αυτόν τον τρόπο να τον γλιτώσει από τον αιμοδιψή πατέρα του.

Ο Δίας, για πολλά χρόνια έως ότου μεγαλώσει και γίνει ισχυρός, περίμενε υπομονετικά την κατάλληλη στιγμή για να μπορέσει να απελευθερώσει τον κόσμο από τον πανούργο πατέρα του. Όταν μέσα του ένιωσε ικανός και ισχυρός, ξεκίνησε να αναζητεί τα φυλακισμένα αδέρφια του για να τα απελευθερώσει από την αιώνια φυλακή τους. Έψαξε παντού. Έφτασε στα πέλαρα του κόσμου και τα αναζήτησε στα πιο περίεργα και απόκρυφα σημεία. Κολύμπησε στα πιο βαθιά σημεία της θάλασσας, έφτασε στα πιο ψηλά μέρη του κόσμου, ακόμα πιο πάνω και από τα σύννεφα και άνοιγε διόδους εκεί όπου δεν υπήρχαν. Σιγά-σιγά, άρχισε να εντοπίζει τα αδέρφια του και να τα απελευθερώ-

νει. Έτσι, έχοντας πλέον στο πλευρό του τους όμοιούς του, την Εστία, τον Ήλιο, τη Δήμητρα, τον Πλούτωνα, την Ήρα και τον Ποσειδώνα, ξεκίνησαν ενωμένοι την πολυαναμενόμενη επίθεση στους Τιτάνες.

Στην αντεπίθεση, υπερασπιζόμενοι τον ηγέτη τους Κρόνο, τάχθηκαν οι Τιτάνες, Κοίος-Τιτάνας της υπέρτατης νοημοσύνης και γνώσης, Κριός-Τιτάνας της Γης και του Κάτω Κόσμου, Υπερίων-Τιτάνας του φωτός, της όρασης και της παρατήρησης, Ιαπετός-Τιτάνας της φωνής και της σκέψης, Άτλας-αρχηγός των Τιτανίδων και ο Ωκεανός-Τιτάνας της θάλασσας και όλων των υγρών στοιχείων, ενώ οι Τιτανίδες, Θεία, Ρέα, Θέμις, Μνημοσύνη, Φοίβη και Τηθύς παρέμειναν ουδέτερες και δε συμμετείχαν στη διαφαινόμενη σύγκρουση. Τότε, ξέσπασε ένας από τους πιο ξακουστούς και επικούς πολέμους που έγιναν ποτέ. Η γνωστή σε όλους Τιτανομαχία. Ήταν τέτοιο το μέγεθος των μαχών αυτού του πολέμου, που κατά τη διάρκειά του, εξαφανίστηκαν βουνά, πόλεις, ακόμη και ολόκληροι πολιτισμοί!

Ο κόσμος επηρεάστηκε σημαντικά και διαλυόταν, όσο οι μυθικοί δημιουργοί του πολεμούσαν ο ένας τον άλλον μέχρι θανάτου. Τα χρόνια περνούσαν και ο πόλεμος δε σταματούσε. Πολλοί χάθηκαν στη διάρκειά του, όμως αυτοί που παρέμεναν ζωντανοί, συνέχιζαν ακάθεκτοι και ατρόμητοι να μάχονται. Οι Τιτάνες παρατηρώντας πως είχαν αρχίσει να χάνουν έδαφος και να ηττώνται, δημιούργησαν ένα υπερπολύτιμο όπλο: τον Μαίανδρο!

Τότε, ήταν που η πλάστιγγα είχε αρχίσει να γυρνάει προς το μέρος τους. Ο Μαίανδρος είχε τη δυνατότητα να απορροφήσει την ισχύ των Θεών, αποδυναμώνοντάς τους, σε σημείο που ήταν ικανός να τους σκοτώσει! Οι Θεοί, ένιωσαν έντονα την απειλή και οπισθοχώρησαν, προσπαθώντας να αναζητήσουν μια λύση. Έτσι, κινήθηκαν οργανωμένα, κατάφεραν να κλέψουν τον Μαίανδρο και έχρισαν τον Ποσειδώνα υπεύθυνο να τον εξαφανίσει από προσώπου γης.

Με αυτόν τον τρόπο, κατάφεραν σιγά-σιγά να τους αποπλίζουν, και ο Δίας έπαιρνε και έκρυβε τα πολύτιμα όπλα τους. Κανείς δε γνώριζε που τα έχει εξαφανίσει ο πατέρας των Θεών.

Τελικώς, οι Ολύμπιοι, κατάφεραν να κερδίσουν τον πόλεμο, μετά από δέκα ολόκληρα και αιματηρά χρόνια ατελείωτου αγώνα.

Πρώτα, μοίρασαν τα λάφυρα του πολέμου, ορίζοντας τον Δία να είναι κυρίαρχος του ουρανού και του αέρα, τον Ποσειδώνα κυρίαρχο στη θάλασσα και σε όλα τα υδάτινα σώματα και τέλος τον Πλούτωνα άρχοντα του Κάτω Κόσμου. Η Γη παρέμεινε στην κυριαρχία όλων των Θεών. Έπειτα ο Δίας, φυλάκισε τους επιζήσαντες Τιτάνες στον Κάτω Κόσμο και στα Τάρταρα, για τιμωρία και παραδειγματισμό και όρισε τους Εκατόγχειρες φύλακες αυτών. Κλεισμένοι στην αιώνια φυλακή τους, οι Τιτάνες δεν είχαν στη διάθεσή τους τα όπλα τους και ήταν αδύνατο να χρησιμοποιήσουν τις μαγικές-υπερφυσικές δυνάμεις τους για να απελευθερωθούν από τα δεσμά τους.

Έκτοτε, οι Θεοί είναι οι απόλυτοι κυρίαρχοι του κόσμου, αφήνοντας όμως τους ανθρώπους και τα πλάσματα που ζουν σε αυτόν να έχουν ελεύθερη βούληση, χωρίς να είναι υποδουλωμένοι. Οι Τιτάνες όμως, οι οποίοι παρέμειναν φυλακισμένοι πολλές χιλιετίες, περίμεναν υπομονετικά τη στιγμή που θα τους δοθεί η ευκαιρία να ξαναπάρουν τον κόσμο στα χέρια τους. Η στιγμή αυτή μόλις έφτασε!

Ο Ιξίωνας που βρέθηκε άμεσα στον Κάτω Κόσμο, γκρέμισε με τις τρεις πύλες της φυλακής τους και ο δρόμος προς την ελευθερία πλέον ήταν ανοιχτός. Ο Κρόνος αντιλήφθηκε γρήγορα πως η πύλη δεν ήταν φυλασόμενη. Παρατήρησε ξανά και ξανά μέχρι που τα μάτια του ξαφνικά ζωντάνεψαν και σπινθήρισαν. Άρχισε να κινείται και όλα γύρω του σείστηκαν. Ξεκίνησε να οδεύει προς την έξοδο. Το ίδιο έπραξαν και οι υπόλοιποι Τιτάνες, μόλις αντιλήφθηκαν το τι συνέβαινε. Όλη η γη έτρεμε! Σεισμοί χτύπησαν πολλές περιοχές. Ο Ιξίωνας είχε ξεσπάσει σε διαβολικά και πονηρά γέλια. Τα είχε καταφέρει. Οι Τιτάνες είχαν πλέον απελευθερωθεί!

Στην Αθήνα, οι ήρωές μας δεν είχαν πραγματικά την παραμικρή ιδέα για το τι συνέβαινε. Όλη η πόλη είχε πέσει σε θλίψη και θρηνούσε τον χαμό του Ηρακλή. Είχαν προετοιμάσει την

ταφή του πεσόντος ήρωα. Η νύχτα είχε πέσει για τα καλά στη μεγάλη πόλη.

-Μεγάλε Δία, όλα είναι έτοιμα, όπως μας προστάξατε, είτε σκυθρωπός με σκυμμένο το κεφάλι ο Βασιλιάς Κέκροπας, κρατώντας έναν δαυλό με φωτιά για να φωτίζει το σκοτάδι της νύχτας.

Ο Δίας ακούμπησε με το δεξί του χέρι τον ώμο του Κέκροπα και κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, χωρίς να μιλήσει. Έστριψε το σώμα του και προχώρησε στην κεντρική τράπεζα του Κεκρόπιου, που βρίσκονταν όλοι συγκεντρωμένοι, γύρω από το άψυχο νεκρό κορμί του ημίθεου. Καταμεσής της τραπέζης, είχαν στήσει ένα νεκροκρέβατο, με τον ήρωα να είναι ξαπλωμένος επάνω και περιτριγυρισμένος από αμέτρητα λουλούδια, ενώ τα χέρια του ήταν σταυρωτά στον θώρακά του. Στο κεφάλι του είχαν τοποθετήσει δάφνινο στεφάνι, σύμβολο των νικητών. Ήταν πλυμένος και καθαρός, με μια ολοκαίνουρια πανοπλία να αγκαλιάζει το σώμα του, Στα μάτια του είχαν τοποθετηθεί τα “βαρκάτικα”, τα κέρματα για τον βαρκάρη του Κάτω Κόσμου.

Γύρω από την τράπεζα βρίσκονταν όλοι οι Θεοί του Ολύμπου, συμπεριλαμβανομένου και του Πλούτωνα, οι οποίοι έτρεφαν βαθιά εκτίμηση για τη θυσία του Ηρακλή και είχαν πληγωθεί και αυτοί με τη σειρά τους από την απώλειά του. Λίγο πιο δίπλα, ήταν ο στρατηγός Ίωνας, με τη σύζυγό του Δία και τον πρίγκιπα Περίθοο. Ήταν αγκαλιασμένοι μεταξύ τους και έκλαιγαν βουβά. Πιο πίσω, στέκονταν επίσης αγκαλιασμένοι ο Κένταυρος Χείρωνας με τη Νεφέλη. Αν και ήταν ιδιαίτερα ευτυχισμένοι που ξαναβρήκαν ο ένας τον άλλον, η λύπη τους ήταν μεγαλύτερη. Επικρατούσε ησυχία στην αίθουσα. Εντελώς μόνος του, αποκομμένος από όλους, είχε μείνει ο Κάδμος. Με σταυρωμένα τα χέρια και με βουρκωμένα μάτια κοιτούσε στο κενό. Δεν ήθελε να πιστέψει όλα αυτά που είχαν συμβεί τον τελευταίο καιρό. Το βήμα του Δία και το έρπειν του Κέκροπα ήταν αυτά που ηχούσαν μέσα στην απόκοσμη και βουβή ησυχία.

-Είμαστε έτοιμοι για τον ενταφιασμό, είπε με ελαφρώς δυνατή και στιβαρή φωνή, θέλοντας να αφυπνίσει τους παρευρισκόμενους ο Δίας.

-Στρατιώτες, πάρτε στις πλάτες σας τον ημίθεο ήρωά μας, πρόσταξε ο Κέκροπας.

Αμέσως οι παρευρισκόμενοι στρατιώτες κινήθηκαν γρήγορα για να εκτελέσουν τις προσταγές του.

Ο Δίας όμως σήκωσε το χέρι του και τους σταμάτησε.

-'Όχι! Εγώ, μαζί με τους Θεούς θα κουβαλήσουμε στις πλάτες μας τον γενναίο Ηρακλή. Ο Ηρακλής είναι ο λόγος που αυτή τη στιγμή είμαστε εδώ ζωντανοί και έχουμε ανακτήσει τις δυνάμεις μας, είπε με τρεμάμενη φωνή.

Έτσι λοιπόν, ο Δίας μαζί με πέντε ακόμη θεούς, τον Ποσειδώνα, τον Άρη, την Ήρα, τον Ήφαιστο και τον Πλούτωνα πλησίασαν και σήκωσαν στους ώμους τους το νεκρό κρεβάτι που κειτόταν επάνω ο Ηρακλής.

-Είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω, είπε χαμηλόφωνα ο φανερά μετανιωμένος Πλούτωνα.

Όλοι μαζί κατευθύνθηκαν, εν μέσω της νυκτός, κοντά στα προπύλαια της Ακρόπολης, στο σημείο, όπου είχαν ανοίξει ένα τεράστιο άνοιγμα στον βράχο, για να γίνει ο τάφος του μεγάλου Ηρακλή. Η κηδεία έπρεπε να λάβει χώρα κατά τη διάρκεια της νύχτας, διότι θεωρούνταν πως, αν γίνει την ημέρα, θα μολυνθεί ο ήλιος από τον μiasμένο νεκρό. Στο σημείο είχαν μαζευτεί εκατοντάδες Αθηναίοι, οι οποίοι ήθελαν να τιμήσουν με την παρουσία τους τον νεκρό. Κρατούσαν στα χέρια τους λουλούδια και τα πετούσαν στον δρόμο, μόλις περνούσε από μπροστά τους ο επιτάφιος.

Καθώς πλησίαζαν προς τον τάφο, εμφανίστηκε γλιμντρίζοντας δυνατά ο Πήγασος. Φαινόταν σαν να ήθελε να πει κάτι. Πήγε μπροστά από τον Δία και αμέσως σταμάτησε η πομπή. Άνοιξε διάπλατα το δεξί του φτερό και από μέσα του έπεσε στο έδαφος το ξίφος του Ηρακλή!

Ο Πήγασος είχε καταφέρει να το αρπάξει από το σημείο της θανατηφόρου μάχης. Κανείς τους δεν το είχε αναζητήσει μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ο Δίας άφησε για λίγο το νεκροκρέβατο

και σήκωσε από κάτω το ξίφος. Ο Πήγασος έκανε κινήσεις με το κεφάλι του, σαν να ήθελε να το δώσει στον Ηρακλή. Ο Δίας τον πλησίασε, χάιδεψε το κεφάλι του και τον κατεύνασε. Τότε γύρισε προς τα πίσω και πλησίασε τον Ίωνα. Ο τελευταίος στάθηκε γονυπετής μπροστά στον θεό.

-Μεγάλε Δία, ποιο είναι το πρόσταγμά σου; τον ρώτησε παίρνοντας μια βαθιά ανάσα.

-Αυτό το ξίφος δε θα ήταν ορθό και λογικό να το ενταφιάσουμε με τον Ηρακλή. Στα χέρια σου θα μας είναι πιο χρήσιμο, είπε και το έδωσε στον Ίωνα.

Ο Ίωνας δεν το πίστευε! Το πήρε στα χέρια του και το έσφιξε δυνατά.

-Δε θα σας απογοητεύσω! απάντησε με πυγμή και ένα δάκρυ πότισε το έδαφος.

Τότε στο σημείο πλησίασε και ο Πήγασος. Οι δυο τους κοιτάχτηκαν για λίγο κατάματα. Ήταν σαν να τους έδενε πλέον κάτι. Ο Ίωνας χάιδεψε απαλά τον απαρηγόρητο Πήγασο για να τον ηρεμήσει, καθώς φαινόταν να πετυχαίνει τον σκοπό του.

Ο Δίας επέστρεψε στη θέση του και η πομπή συνεχίστηκε.

Οι θεοί εισχώρησαν στο νεκρικό θάλαμο με τη σωρό του ημίθεου. Ένα μαρμάρινο κρεβάτι με μαξιλάρι από λουλούδια τους περίμενε εντός. Οι θεοί ένωσαν τα χέρια τους και το σώμα του Ηρακλή άρχισε να ίπταται. Το άψυχο κορμί του, ακούμπησε απαλά το μαρμάρινο κρεβάτι και ξάπλωσε για τον αιώνιο ύπνο του. Ο Δίας πλησίασε και φίλησε στο μέτωπο τον Ηρακλή.

-Δεν πέθανες μάταια. Θα τα καταφέρουμε! Θα σε δω σύντομα, είπε ψιθυρίζοντας και αποχώρησε από τον τύμβο.

Το ίδιο έπραξαν και οι υπόλοιποι πέντε θεοί, πλησίασαν, φίλησαν τον ημίθεο και αποχώρησαν. Ο Πλούτωνα όμως, στάθηκε για λίγο παραπάνω. Γονάτισε παραπλεύρως του μαρμάρινου κρεβατιού. Έκλαψε γοερά πάνω από τον άψυχο Ηρακλή.

-Θα τα διορθώσω όλα. Τίποτα δεν έχει τελειώσει, του είπε βαθιά θλιμμένος και βγήκε και αυτός με τη σειρά του από τον τάφο.

Όλοι είχαν συγκεντρωθεί από έξω. Ο Δίας τότε σήκωσε ψηλά τα χέρια του και αμέσως τεράστιοι ογκόλιθοι άρχισαν να

σφραγίζουν την είσοδο του τάφου. Πλέον ο Ηρακλής είχε κλειστεί στο αιώνιο σπίτι του. Οι υπόλοιποι κινήθηκαν ξανά με κατεύθυνση προς τον ιερό βράχο της Ακρόπολης. Έπρεπε να οργανώσουν την αντεπίθεσή τους. Ήταν αναγκαίο να ανακτήσουν τον έλεγχο του Ολύμπου και να ξανακερδίσουν τις χαμένες πόλεις που βρίσκονταν στα χέρια του εχθρού. Τώρα που είχαν οι Θεοί και πάλι τις δυνάμεις τους, όλοι ήταν αποφασισμένοι για τη νίκη!

Ο Ιξίωνας όμως είχε και πάλι το πάνω χέρι χωρίς να το γνωρίζουν.

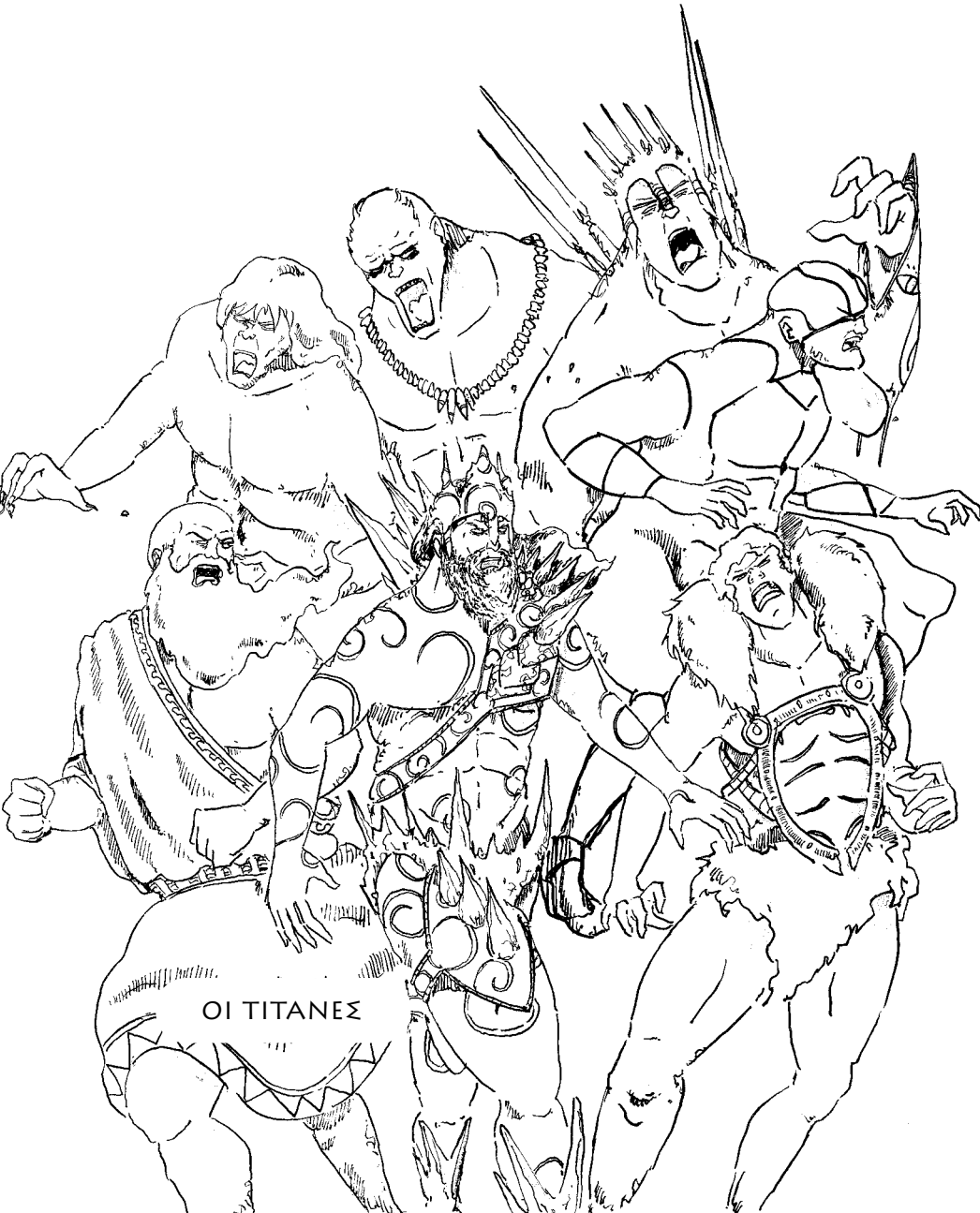
Α'

Οι Τιτάνες είχαν βγει επιτέλους στην επιφάνεια της γης. Τα θεόρατα αυτά υπερφυσικά όντα μπορούσαν και πάλι να νιώσουν τον αέρα της ελευθερίας.

Εμφανισιακά, ήταν όλοι τους ανθρωπόμορφοι, με μακριά λευκά ή γκρίζα μαλλιά, ενώ ήταν πελώριοι, καθώς οι μύες τους έδειχναν απίστευτα δυνατοί. Ο Κρόνος είχε μακριά ολόλευκα μαλλιά, γερασμένα χαρακτηριστικά στο πρόσωπό του, γαμψά νύχια και το σώμα του αν και γεροδεμένο, ήταν γεμάτο σημάδια που είχε κληρονομήσει από προηγούμενες μάχες. Ο Κοίος είχε πρόσωπό του έμοιαζε με δαίμονα, μυτερά δόντια και αποκρουστικό βλέμμα, ενώ το δέρμα του ήτανε γλοιώδες και δεν είχε καθόλου μαλλιά, γεγονός που τον καθιστούσε τον πιο τρομακτικό απ' όλους τους Τιτάνες. Με τη σειρά του ο Υπερίωνας, είχε στα χέρια του περίτεχνα περικάρπια, ενώ το κεφάλι του κοσμούσε ένα άυλο στέμμα δημιουργημένο από φως. Ο Άτλας έδειχνε πιο μεγαλόσωμος, ήταν φαλακρός και ξεχώριζε από τους υπόλοιπους λόγω της μεγάλης γενειάδας που είχε. Ο Ωκεανός φορούσε στο κεφάλι του ένα κοχυλένιο στέμμα, είχε μακριά μαλλιά και γενειάδα, ενώ όλο του το σώμα διακοσμούσαν θαλάσσια όστρακα. Ο Ιαπετός ξεχώριζε εύκολα, διότι σε διάφορα σημεία του σώματος και του άτριχου κεφαλιού του υπήρχαν έντονες γραμμές, όμοιες με τη σημερινή δερματοστιξία. Τέλος, ο Κριός είχε κατσαρά μαλλιά, φορούσε πανοπλία, ενώ τους ώμους του και άλλα σημεία του σώματός του, κάλυπτε μια χαρακτηριστική προβιά.

Ήδη είχαν δημιουργήσει τις πρώτες τους καταστροφές. Ένα μικρό χωριό είχε βρεθεί στο διάβα τους κατά την έξοδο τους από τον Κάτω Κόσμο. Το κατέστρεψαν με μεγάλο μένος και σφοδρότητα μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα. Οι άνθρωποι έπεσαν θύματα της οργής τους και δεν πρόλαβαν να αντιληφθούν τότε βρέθηκαν από τη ζωή στον θάνατο. Ο Ιξίωνας ήταν

εκεί, όντας πλοηγός του, καθώς τους είχε ανοίξει τον δρόμο προς την έξοδο.

-Επιτέλους! Οι πανίσχυροι και πελώριοι Τίτάνες είναι και πάλι ελεύθεροι! φώναξε δυνατά ο Ιξίωνας.

Ο Κρόνος γονάτισε και έσκυψε μπροστά για να παρατηρήσει από κοντά τον Ιξίωνα.

-Εσύ, ποιος είσαι; Πώς κατάφερες να μας απελευθερώσεις; ρώτησε ο Τίτνας και από την ένταση της φωνής του κουνήθηκαν τα δέντρα σε κοντινή απόσταση καθώς σηκώθηκε αέρας.

-Εγώ είμαι, ο Ιξίωνας! Ο Σκοτεινός Αυτοκράτορας και ο απόλυτος κυρίαρχος του κόσμου! απάντησε γεμάτος περηφάνεια και αλαζονεία ο αθάνατος και διαβολικός τύραννος.

-Κυρίαρχοι είμαστε εμείς και κανένας άλλος! υποστήριξε ο Κρόνος, απαντώντας με δυνατή φωνή στον Ιξίωνα.

Ο Ιξίωνας δε δειλίασε και κινήθηκε πιο κοντά στον Κρόνο, οργισμένος για την περιφρόνησή προς το πρόσωπό του.

-Αν είστε κυρίαρχοι, τότε τι κάνετε φυλακισμένοι στον Τάρταρο τόσους αιώνες; Αντί να με προσκυνάτε που σας απελευθέρωσα, με μειώνετε κατ' αυτόν τον τρόπο; Αν δεν ήμουν κυρίαρχος πώς μπόρεσα και σας έβγαλα από τη φυλακή σας; απάντησε ο Ιξίωνας, προσπαθώντας να κερδίσει τις εντυπώσεις και να ηγηθεί των Τιτάνων.

Για λίγο ο Κρόνος δε μίλησε. Εκείνη τη στιγμή, πλησίασε ο Ωκεανός και ο Ιαπετός.

-Αν είσαι εσύ ο κυρίαρχος, τότε πρέπει να υποθέσουμε πως ο Όλυμπος είναι δικός σου; συμπλήρωσε ειρωνικά ο Ωκεανός.

Ο Ιξίωνας γέλασε δυνατά.

-Σωστά μαντεύεις, απάντησε γεμάτος αυτοπεποίθηση.

Οι Τίτνες δεν πίστευαν αυτά που άκουγαν. Δεν μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν ότι κάποιος άλλος είχε καταφέρει αυτό που προσπαθούσαν να πετύχουν αυτοί, επί δέκα χρόνια κατά τη διάρκεια της Τιτανομαχίας.

-Πού είναι οι Ολύμπιοι θεοί; αναρωτήθηκε εκνευρισμένος ο Ιαπετός, σφίγγοντας τη γροθιά του.

-Οι Ολύμπιοι κρύβονται για να μην τους εξαφανίσω! Ήδη έχω σκοτώσει έναν από δαύτους! Τον Απόλλωνα! Ξέρουν ότι μπορώ να τους καταστρέψω και για αυτό τον λόγο κρύβονται στην Αθήνα, απάντησε περήφανα ο Σκοτεινός Αυτοκράτορας.

Ξαφνικά η συζήτηση απέκτησε ενδιαφέρον για τους Τιτάνες.

-Πάμε να τους εξαφανίσουμε! είπε αμέσως ο Κρόνος, δείχνοντας έτοιμος να ριχτεί στη μάχη.

-Το ξέρω πόσο πολύ θέλετε να τους αποτελειώσετε! Αυτός ήταν και ο λόγος που σας απελευθέρωσα. Όμως δε θα ήταν σοφό να κινηθείτε αμέσως εναντίον τους. Αυτοί δε γνωρίζουν ότι επιστρέψατε. Είστε χρόνια στην απομόνωση. Ανακτήστε τις δυνάμεις σας, αποκτήστε και πάλι τα όπλα σας και τότε θα επιτεθούμε για το τελικό χτύπημα! συμπλήρωσε ο Ιξίωνας, αποκάλυπτοντας το πανούργο σχέδιό του.

Οι Τιτάνες φαίνονταν να πείθονται από τον πονηρό Σκοτεινό Αυτοκράτορα.

-Ο Ιξίωνας έχει απόλυτο δίκιο. Είναι η πρώτη φορά μετά από αιώνες που έχουμε μια τέτοια ευκαιρία. Θα πρέπει να κινηθούμε διαφορετικά, είτε ο Κοίος.

-Πώς ξέρουμε ότι αυτός ο θνητός δε μας κοροϊδεύει; αναρωτήθηκε ο Κριός.

Τότε, ο Ιξίωνας πέταξε πίσω την κουκούλα που σκέπαζε το κεφάλι του και αφαίρεσε το νεκρικό κρανίο που φορούσε στο πρόσωπό του. Οι Τιτάνες για πρώτη φορά είδαν καθαρά την απόκοσμη μορφή του.

-Δεν είμαι θνητός! Είμαι αθάνατος! Φώναξε δυνατά, με εμφανή αλαζονεία και εκτόξευσε μια πολύ ισχυρή δέσμη κυανής φωτιάς πάνω στους Τιτάνες. Ήταν η πρώτη φορά που αποκάλυπτε τις δυνάμεις του σε αυτούς.

-Αν με προσβάλλετε ξανά, θα σας στείλω πίσω στην αιώνια τιμωρία και φυλακή σας. Δεν έχω πρόβλημα να σας πολεμήσω αν δε με αναγνωρίσετε σαν ηγέτη σας και σαν τον έναν και μοναδικό Σκοτεινό Αυτοκράτορα! Τον κυρίαρχο του κόσμου! Φώναξε απειλώντας ξεκάθαρα τους Τιτάνες.

Οι Τιτάνες δεν έδειχναν να τρομάζουν με όλα αυτά, όμως προσπαθούσαν να σκεφτούν λογικά. Με τον Ιξίωνα στο πλευρό τους θα ήταν ακόμα πιο ισχυροί στο να πετύχουν τον στόχο τους και να σκοτώσουν τους θεούς, απ' ότι θα ήταν αν τον είχαν και αυτόν απέναντί τους. Είχαν εμπρός τους μια κατάσταση, που ήθελαν να την εκμεταλλευτούν στο έπακρο.

Ο Κρόνος πήρε την πρωτοβουλία και απάντησε στον Ιξίωνα.

-Πολύ ωραία. Θα πολεμήσουμε μαζί σου. Με μια προϋπόθεση όμως: Με το πέρας του πολέμου και τη νίκη μας, ο Όλυμπος, θα είναι δικός μας!

Ο Ιξίωνας δεν παραξενεύτηκε και χαμογέλασε πονηρά. Είχε πετύχει έμμεσα τον σκοπό του.

-Όσοι από εσάς το επιθυμείτε, είστε ευπρόσδεκτοι να έρθετε από τώρα κιάλας στον Όλυμπο μαζί μου! απάντησε θέλοντας να τους πείσει ακόμη περισσότερο.

Οι Τιτάνες συμφώνησαν ομόφωνα.

Ήταν γεγονός. Ο Ιξίωνας είχε καταφέρει να πάρει τους Τιτάνες με το μέρος του. Λίγο πριν ξεκινήσουν όμως να οδεύουν προς το βουνό του Ολύμπου, μια φωνή ακούστηκε.

-Πριν φτάσουμε στον Όλυμπο, πρέπει όσοι από εμάς έχουμε χάσει τα όπλα μας, να τα βρούμε, μίλησε σοφά ο Ιαπετός, καθώς είναι ο Τιτάνας της λογικής σκέψης.

-Πολύ καλά! Μπορείτε να αναζητήσετε τα όπλα σας και να ανακτήσετε τις δυνάμεις σας. Εγώ θα σας περιμένω στον Όλυμπο, καθήμενος στον θρόνο μου, είτε ο Ιξίωνας και αμέσως ανέβηκε στο άρμα του και πέταξε για το ιερό βουνό.

Οι Τιτάνες για λίγο στάθηκαν. Ήθελαν να ζυγίσουν την κατάσταση και να συζητήσουν μεταξύ τους όλα τα μέχρι τώρα δεδομένα, με σκοπό να βρουν μια κοινή κατεύθυνση.

-Έχουμε την ευκαιρία να εξαφανίσουμε τους Ολύμπιους! Το περιμέναμε όλον αυτόν τον καιρό. Αυτή τη φορά, θα τα καταφέρουμε, είτε στους υπόλοιπους ο Κρόνος, γεμάτος επιθυμία και δίψα για αντίποινα.

-Τώρα είναι η ευκαιρία μας! Ας χωριστούμε! Ξεχυθείτε σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου. Βρείτε τα χαμένα όπλα σας

και θα συναντηθούμε εκ νέου όλοι μαζί στον Όλυμπο, πιο ισχυροί, για να οργανώσουμε σωστά την επίθεσή μας.

-Και ο Ιξίωνας; Ο Σκοτεινός Αυτοκράτορας; αποκρίθηκε ειρωνικά ο Κριός.

-Όλα στην ώρα τους, απάντησε ο Κρόνος με ένα μειδίαμα να σχηματίζεται στο πρόσωπό του.

Γέλασαν όλοι πονηρά και χωρίς να χάνουν χρόνο χάθηκαν σε διάφορους προορισμούς. Ο Ωκεανός βρήκε θάλασσα και έγινε ένα με αυτήν, ο Υπερίωνας εξαφανίστηκε στους ουρανούς, ενώ οι υπόλοιποι ακολούθησαν τους δικούς τους ξεχωριστούς δρόμους. Η επόμενη φορά που θα βρεθούν όλοι μαζί, θα είναι η αρχή της εκδίκησής τους.

Ο Ιξίωνας όμως πριν βρεθεί στον Όλυμπο, έπρεπε να συναντήσει τον στρατό του και τον αγαπημένο του γιο, τον Νέσσο. Ο Αρχικένταυρος μετά τη φυγή του από το πεδίο της μάχης στην Αθήνα, είχε αποσυρθεί στην κατακτημένη Θήβα μαζί με όλον τον στρατό που είχε υπό την ηγεσία του. Ο Νέσσος βρισκόταν μέσα στο παλάτι και ήταν ιδιαίτερα απογοητευμένος και θυμωμένος από την έκβαση της αναμέτρησης με τους αντιπάλους του. Ξαφνικά άκουσε κραυγές και ουρλιαχτά έξω από το παλάτι. Έτρεξε με τα τέσσερα πόδια του γρήγορα να δει τι συμβαίνει. Ο Ιξίωνας είχε καταφθάσει και βασάνιζε σκλάβους-στρατιώτες για να δείξει τον θυμό του.

-Με ντροπιάσατε όλοι σας! Είστε ένα τίποτα! τους έλεγε περιφρονητικά και τους έκαιγε με την κυανή φλόγα που έβγαζε από τα χέρια του.

Όμως μέσα του γνώριζε πολύ καλά, ότι ο μόνος υπαίτιος για την ήττα, ήταν αυτός ο ίδιος.

-Μεγάλε Σκοτεινέ Αυτοκράτορα! είπε ο Νέσσος μόλις πλησίασε αρκετά και τον είδε στο σημείο.

Ο Ιξίωνας πέταξε από τα χέρια του υποτιμητικά έναν σκλάβο που βασάνιζε και κινήθηκε προς τον γιο του.

-Εσύ... εσύ πώς τολμάς και μου απευθύνεις τον λόγο! του φώναζε δυνατά καθώς όδευε προς το μέρος του Νέσσου.

Ο Νέσσος γονάτισε και δεν κουνήθηκε καθόλου. Ο Ιξίωνας τότε τον έσπρωξε και τον έριξε κάτω στο χώμα. Όλοι τριγύ-

ρω ήταν τρομαγμένοι. Οι Κένταυροι παρακολουθούσαν έντρομοι από απόσταση, ενώ τα δαιμόνια έγλειφαν τα γλοιώδη και απαίσια χείλη τους, δείχνοντας πεινασμένα.

-Πατέρα, ήμασταν έτοιμοι να κερδίσουμε, όμως...

-Όμως τι; Πώς θα δικαιολογηθείς; απάντησε ο οργισμένος Ιξίωνας.

-Οι θεοί ανέκτησαν τις δυνάμεις τους! Πώς συνέβη κάτι τέτοιο; διερωτήθηκε ο Νέσσος με την απορία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του.

Ο Ιξίωνας αμέσως ένωσε αμήχανα και άρχισε να ξύνει τα άκρα του και να κουνάει περίεργα το κεφάλι του. Συμπεριφερόταν σαν σχιζοφρενής. Τότε γονάτισε και έπιασε τα αυτιά του. Ήταν σαν να προσπαθούσε να προστατευτεί από έναν δυνατό και επίπονο θόρυβο.

-Το ακούτε; Το... ακούτε; έλεγε και έδειχνε να πονάει.

Όλοι κοιτούσαν με περιέργεια το γεγονός που λάμβανε χώρα μπροστά τους.

-Ακούω φωνές, έλεγε ξανά και ξανά.

Ο Ιξίωνας άκουγε παιδικές τσιρίδες, κραυγές απόγνωσης, φωνές πόνου. Το παρελθόν του μάλλον δεν τον είχε αφήσει και τον ακολουθούσε πάντα. Τώρα, βρισκόταν απέναντί του!

Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα συνήλθε και άρχισε να συμπεριφέρεται όπως πρωτύτερα, σαν να μην είχε συμβεί ποτέ αυτό το σχιζοφρενικό επεισόδιο. Το γεγονός αυτό παραξένεψε έντονα τους παρευρισκόμενους, όμως δε δόθηκε κάποια συνέχεια. Οποιαδήποτε αντίδραση μπορεί να στοίχιζε ακριβά σε κάποιους.

-Ο Μαϊάνδρος... ο Μαϊάνδρος..., έλεγε και κοιτούσε τα άδεια χέρια του ο Ιξίωνας.

-Πατέρα, τι έχει συμβεί; ρώτησε γεμάτος περιέργεια ο Κένταυρος Νέσσος, καθώς είχε παραξενευτεί αρκετά.

-Ο Μαϊάνδρος καταστράφηκε! απάντησε ο Ιξίωνας με ένα απαθές βλέμμα.

-Πώς; Πώς είναι δυνατόν; ρωτούσε ο Νέσσος ξανά και ξανά μην μπορώντας να το πιστέψει.

-Ο Ηρακλής, ο Ηρακλής τον κατέστρεψε, ανέφερε απογοητευμένος ο Σκοτεινός Αυτοκράτορας.

Μια περίεργη αναφώνηση ακούστηκε από τον όγλο των σκλάβων-στρατιωτών. Είχαν μείνει όλοι άφωνοι. Η κάθε πλευρά όμως, για τους δικούς τις ξεχωριστούς λόγους. Οι μεν, διότι έχασαν ένα πανίσχυρο όπλο, και οι δε, διότι άρχισαν να λαχταρούν την ελευθερία τους. Πολύ σύντομα όμως, το ελάχιστο χαμόγελο που εμφανίστηκε στα πρόσωπα των σκλάβων, θα ξαναέσβηνε.

-Ο Ηρακλής όμως, είναι πλέον νεκρός, είτε χαμηλόφωνα και άρχισε και πάλι να γελάει πονηρά ο Ιξίωνας.

-Νεκρός; Πέθανε ο ανόητος; ρώτησε πλημμυρισμένος από ικανοποίηση ο Νέσσος.

-Ναι! Ο Ηρακλής είναι νεκρός, συνέχιζε να αναφέρει ο Ιξίωνας γεμάτος περηφάνια.

-Οι θεοί όμως έχουν και πάλι τις δυνάμεις τους. Πώς θα τους αντιμετωπίσουμε; ρώτησε πολύ σωστά ο Αρχικένταυρος θέλοντας να τον προσγειώσει στην πραγματικότητα.

Ο Ιξίωνας γελούσε συνέχεια και δεν έδειχνε να ενοχλείτε από την ερώτηση του ιπποκένταυρου γιου του.

-Οι θεοί δεν μπορούν να νικηθούν μόνο με τον Μαίανδρο, γιε μου, έλεγε πονηρά ο Σκοτεινός Αυτοκράτορας και συνέχισε ενώ όλοι κρέμονταν από τα χείλη του. Η αγωνία είχε φτάσει στο απροχώρητο.

-Ποιοι έφτιαξαν τον Μαίανδρο; ρώτησε ο Ιξίωνας πονηρά και πλησίασε κι άλλο τον Νέσσο.

Ο Κένταυρος για λίγο στάθηκε και σκέφτηκε. Ξαφνικά ο έντονος προβληματισμός στο πρόσωπό του, αντικαταστάθηκε από ενθουσιασμό.

-ΟΙ ΤΙΤΑΝΕΣ! φώναξε δυνατά.

Τα δαιμόνια ξέσπασαν σε κραυγές. Έδειχναν να αρέσκονται με αυτά που άκουγαν, καθώς μόνο και μόνο στο άκουσμα των Τιτάνων ο νους τους πήγαινε σε αυτό που λαχταρούσαν όσο τίποτε άλλο: Σάρκα, αίμα και μάχη!

Όλοι οι υπόλοιποι τρόμαξαν πάρα πολύ με τα νέα αυτά δεδομένα. Έδειχναν τρομοκρατημένοι. Οι Τιτάνες ήταν ο φό-

βος και ο τρόμος, όχι μόνο των ανθρώπων, αλλά και όλων των ζωντανών υπάρξεων. Την τελευταία φορά, που ήταν στην επιφάνεια της γης, παραλίγο να αφανιστεί όλος ο γνωστός τότε κόσμος. Αυτά τα γεγονότα, τους ήταν γνωστά από ιστορίες και μύθους που τους εξιστορούσαν οι γηραιότεροι. Η ιστορία της Τιτανομαχίας είχε καταφέρει να μείνει ζωντανή ανά τους αιώνες. Κανένας δεν υπήρχε τότε για να έχει δει με τα ίδια του τα μάτια όλα αυτά τα τρομακτικά συμβάντα, όμως τα όσα είχαν μάθει και είχαν ακούσει, ήταν αρκετά για να τους κάνουν να ξεροκαταπιούν φοβούμενοι τα χειρότερα.

-Οι Τιτάνες; Και τι σχέση έχει αυτό με εμάς; συνέχισε να ρωτάει ο Νέσσος, ο οποίος δεν έδειχνε να αντιλαμβάνεται τη σύνδεση του Ιξίωνα με τα υπερμεγέθη και πανίσχυρα όντα.

-Οι Τιτάνες πλέον είναι ελεύθεροι και είναι με το μέρος μας! απάντησε ο Ιξίωνας έντονα θέλοντας να αφυπνίσει τον γιο του.

Ο Νέσσος έλαμψε από χαρά! Ήταν από τις πιο ευχάριστες ειδήσεις που είχε ακούσει το τελευταίο διάστημα. Το αίσθημα της εκδίκησης αμέσως φούντωσε και πάλι μέσα του. Το αίμα ανέβηκε στο κεφάλι του και έσφιξε δυνατά τις γροθιές του.

-Πάμε να τους καταστρέψουμε! είπε με νεύρο, τσαγανό και ανυπομονησία.

-Όχι, γιε μου! Οι Τιτάνες δε θα κάνουν ακόμη αισθητή την παρουσία τους. Κανείς δε γνωρίζει για την απελευθέρωσή τους πέρα από εμάς και αυτό πρέπει να το εκμεταλλευτούμε. Δε θα επιτεθούμε τώρα. Αντίθετα, θα οπισθοχωρήσουμε συνειδητά, έλεγε ο Ιξίωνας, αποκαλύπτοντας σιγά-σιγά τα όσα είχε κατά νου.

-Τι εννοείς; Εγώ, δεν υποχωρώ! Πάμε να τους σκοτώσουμε όλους! Έχασα την ευκαιρία να σκοτώσω εγώ τον Ηρακλή, άσε με να αποτελειώσω τους υπόλοιπους, έλεγε διψασμένος ο πολεμοχαρής Νέσσος, σφίγγοντας ακόμα περισσότερο τις ισχυρές γροθιές του.

-Γιε μου, σκέψου αυτό που σου λέω! Θα πέσουν στην παγίδα μας! Θα πάρεις τον στρατό και θα μεταβείτε πίσω στο παλάτι της Ιωλκού, κοντά στο Πήλιο. Θα μείνετε εκεί μαζί με

τον Τυφώνα και θα προετοιμάζεστε για μάχη, μέχρις ότου σας προστάξω να πολεμήσετε. Οι Τιτάνες θα βρίσκονται μαζί μου στον Όλυμπο. Αν έρθουν στη Θήβα οι θεοί και παρατηρήσουν ότι λείπετε, σίγουρα θα θεωρήσουν ότι τα παρατήσαμε. Οπότε...

-Οπότε, τι; ρώτησε ο Νέσσος αναμένοντας τη συνέχεια της σκέψης του σατανικού πατέρα του.

-Μόλις καταφθάσουν στον Όλυμπο θα τους περιμένει μια έκπληξη! Ολοκλήρωσε ο Ιξίωνας τρίβοντας τα χέρια του από ευχαρίστηση.

Το σχέδιο του διαβολικού Ιξίωνα έδειχνε μεγαλειώδες.

Ο Νέσσος, αν και ανέμενε τη στιγμή της μάχης με αγωνία, έπρεπε για την ώρα να συγκρατήσει την ορμή και τις δυνάμεις του. Όλοι ακολούθησαν πιστά το σχέδιο του Σκοτεινού Αυτοκράτορα. Ταχέως ο Νέσσος, με τη συμβολή των Κενταύρων και των δαιμονίων, ξεκίνησε να μετακινεί τα στρατεύματα, όντας ηγέτης τους με προορισμό το αγαπημένο του βουνό των Κενταύρων. Το μέρος που ένωθε σπίτι του. Έπρεπε να προετοιμάσει τους πάντες για την ύστατη μάχη! Το αίμα του έβραζε και λαχταρούσε τη στιγμή που θα αποτελείωνε τους εχθρούς του. Μόνο και μόνο γι' αυτό, άξιζε να κάνει υπομονή και να ακολουθήσει ευλαβικά τις προσταγές του πατέρα του.

Στην Ακρόπολη της Αθήνας, μια νέα ημέρα ξημέρωνε. Έπρεπε όλοι να καταφέρουν να ξεπεράσουν τον χαμό του Ηρακλή και να ξεκινήσουν άμεσα την αντεπίθεσή τους. Αν και ήταν πολύ δύσκολο, ήταν αναγκαίο να το πράξουν.

Έτσι κι έγινε. Νωρίς με το πρώτο φως της ημέρας, ο Δίας συγκέντρωσε τους πάντες πάνω στον ιερό βράχο της Ακρόπολης εμπρός του Κεκρόπιου.

-Γενναίοι μου! Σήμερα αρχίζει κάτι καινούριο. Πλέον, δεν είμαστε εμείς οι αδύναμοι και οι τρωτοί. Ήρθε η ώρα, ο Ιξίωνας να βρεθεί αντιμέτωπος με τη μοίρα του.

Ο Κένταυρος Χείρωνας, τότε, έκανε ένα βήμα εμπρός, πήρε τον λόγο και μίλησε.

-Χωρίς τον Μαίανδρο, θεοί μου, ο Ιξίωνας δεν έχει καμιά ελπίδα μπροστά σας, ανέφερε ταπεινά.

-Ο Ιξίωνας δε θα γλιτώσει αυτή τη φορά! Ούτε αυτός, ούτε ο καταραμένος στρατός του! συμπλήρωσε ο Άρης, ο θεός του πολέμου, ενώ και οι γιοι του έδειχναν να συμφωνούν με τα λόγια του επιδοκιμάζοντάς τα.

-Δεν πρέπει να ξεχνάμε κάτι σημαντικό. Ο Ιξίωνας παραμένει πανούργος. Είναι εύστροφος και πάντα καταφέρνει να γυρίσει με το μέρος του τις καταστάσεις, ανέφερε ο στρατηγός Ίωνας, ο οποίος τον ήξερε καλύτερα από όλους τους παρευρισκόμενους.

Όλοι έδειχναν να συμφωνούν με τα όσα ανέφερε. Όμως στην πραγματικότητα κανένας δεν ήξερε πώς να δράσει.

-Πρέπει να μάθουμε σε τι κατάσταση είναι ο εχθρός. Πού βρίσκεται; Τι σχεδιάζει; Τι δύναμη έχει; αναρωτήθηκε ο Χείρωνας και όλοι έμοιαζαν να ενστερνίζονται απόλυτα τα όσα έλεγε.

Τότε, η θεά Αθηνά στάθηκε ενώπιον όλων και, ξαφνικά, μεταμορφώθηκε σε μια πανέμορφη ολόλευκη γλαύκα! Ήταν σαν να έδινε τη λύση που όλοι έψαχναν να βρουν. Σε κάποια πρόσωπα άρχισαν να εμφανίζονται μικρά χαμόγελα. Η ιδέα της θεάς Αθηνάς, έμοιαζε αποδεκτή.

-Εξαιρετική ιδέα, Αθηνά! Θα σε συνοδεύσω, είπε ο αγγελιοφόρος των θεών, Ερμής, ο οποίος κινήθηκε σαν σίφουνας προς το μέρος της Αθηνάς.

-Πηγαίνετε για αναγνώριση. Βρείτε σε τι κατάσταση είναι ο εχθρός και ενημερώστε μας γρήγορα. Εμείς στο ενδιάμεσο, θα προετοιμαζόμαστε για μάχη. Ήφαιστε, ετοίμασε όσα περισσότερα όπλα, ασπίδες και πανοπλίες μπορείς! Πρέπει αυτή τη φορά οι στρατιώτες να έχουν θεϊκά όπλα, σημείωσε ο Δίας, ο οποίος έδειχνε αποφασισμένος και έτοιμος για όλα.

Μέσα του δεν ήταν διατεθειμένος να δώσει άλλον χρόνο και άλλη ευκαιρία στον Ιξίωνα. Έπρεπε πάση θυσία να πεθάνει τώρα που ήταν ευάλωτος.

Αμέσως, όλοι κινήθηκαν, όπως συμφώνησαν. Η Αθηνά ως γλαύκα άρχισε να φτερουγίζει γρήγορα και να πετάει προς τα βόρεια. Ο Ερμής με τη σειρά του άρχισε να ίπταται με τα φτερωτά σανδάλια του, που επιτάχυναν όλο και περισσότερο. Αμέσως

εξαφανίστηκε από μπροστά τους και ακολουθούσε ευλαβικά τον δρόμο που χάραζε η θεά Αθηνά.

-Λέοντα! Σπαρτιάτες! φώναξε ο Άρης.

-Μάλιστα! Απάντησαν με μια δυνατή ιαχή.

-Θέλω να εκπαιδεύσετε στη μάχη όλους τους στρατιώτες μας! Πηγαίνετε γρήγορα. Θα έρθω κι εγώ να ενισχύσω το ιππικό και τις κινήσεις σας.

-Όπως διατάξετε! είπαν όλοι ομόφωνα και αμέσως άρχισαν να οδεύουν προς τους στρατώνες της Αθήνας, όπως τους πρόσταξε ο Άρης.

Λίγο πιο πέρα, βρισκόταν η Δηιάνειρα και κοιτούσε πανοραμικά την πόλη της Αθήνας πάνω από την Ακρόπολη, καθώς τη χτυπούσε το φως του ήλιου. Η ίδια δεν ήταν σε καλή κατάσταση. Ο χαμός του Ηρακλή της κόστισε τρομερά. Είχε αρχίσει να τρέφει συναισθήματα για το γενναίο ήρωα. Η Δία έβλεπε τη θλίψη, που κουβαλούσε μέσα της και την πλησίασε καλοπροαίρετα.

-Ξέρω πόσο δύσκολο είναι να χάνεις αυτόν που αγαπάς... Ξέρω πως ο θάνατός του σου στοίχισε πολύ..., της έλεγε, δείχνοντας τη συμπάθειά και τη συμπάραστασή της.

Στο πρόσωπο της Δηιάνειρας άρχισαν αμέσως να κυλούν ζεστά δάκρυα, τα οποία πότισαν το υφασμάτινο φόρεμα που φορούσε.

-Δεν το πιστεύω ότι χάθηκε, έλεγε δακρυσμένη και βουρκωμένη, βγάζοντας με δυσκολία τις λέξεις από το στόμα της.

Η Δία της χάιδεψε απαλά τα μαλλιά. Συμμεριζόταν τον πόνο της φίλης της και προσπαθούσε να τον καταλαγιάσει.

-Εσύ όμως, χάρη σε αυτόν, είσαι ζωντανή! Όπως όλους μας! της έλεγε, προσπαθώντας να της δείξει την αξία της θυσίας του ήρωα.

-Πέθανε για όλους μας. Θυσιάστηκε για να είμαστε εμείς ελεύθεροι, έλεγε χαμηλόφωνα και πνιγμένη από τα κλάματα η Δηιάνειρα.

-Θυσιάστηκε για να μας δώσει ελπίδα και δύναμη να συνεχίσουμε να πολεμάμε! Εμείς, το μόνο που πρέπει να κάνουμε για

Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ
ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΡΗΣ

να τον τιμήσουμε, είναι να τον βγάλουμε ασπροπρόσωπο κερδίζοντας τον πόλεμο, συμπλήρωσε η Δία γεμάτη πίστη.

Στο σημείο πλησίασε και η Νεφέλη, η οποία ακόμη προσπαθούσε να συνέλθει από τις κακουχίες που είχε περάσει όλον τον προηγούμενο καιρό όντας φυλακισμένη, καθώς ήταν αδύναμη και κοκαλιασμένη. Ήταν σαν άρρωστη που ανάρρωνε σιγά σιγά.

-Η Δία μιλάει σωστά και λέει σοφά πράγματα, είτε μπαίνοντας στη συζήτηση. Κοίταξέ με! Θέλω να βοηθήσω και δεν μπορώ! Είμαι σαν ζωντανή νεκρή! είπε με απογοήτευση η Νεφέλη.

Η Δία την κοίταξε γλυκά στα μάτια με συμπόνια. Η Δηϊάνειρα ακούγοντας αυτά τα λόγια, είχε αρχίσει δειλά δειλά να αποκτά και πάλι δύναμη μέσα της.

-Έχετε δίκιο! Όλοι μαζί ενωμένοι πρέπει να το κάνουμε αυτό! ανέφερε με πυγμή.

Οι τρεις γυναίκες ασυναίσθητα άρχισαν να χαμογελούν.

-Δία, σε παρακαλώ, δίδαξέ μου πως να πολεμάω. Θέλω να συμβάλλω κι εγώ σε αυτόν τον δύσκολο πόλεμο. Δε θέλω να είμαι άλλο πια αδύναμη, ανέφερε η νεαρή εκφράζοντας ταυτόχρονα και το παράπονο που έκρυβε μέσα της.

-Κάτι τέτοιο δυστυχώς δεν μπορώ να το κάνω, διότι κι εγώ δε γνωρίζω πώς να πολεμώ ορθά. Όμως, έχω υπόψιν κάποιον που μπορεί να το κάνει.

-Ξέρεις πολύ καλά ποιος μπορεί να σας βοηθήσει, είτε γεμάτη νόημα η Νεφέλη στη Δία, με ένα μικρό-πονηρό χαμόγελο να σκάει στα χείλη της.

Η Δία έπιασε από το χέρι τη Δηϊάνειρα και κινήθηκαν σε έναν από τους καλύτερους και πιο ικανούς πολεμιστές που ήξεραν. Τον Ίωνα! Δεν άφησαν ούτε δευτερόλεπτο να πάει χαμένο! Μόλις τον εντόπισαν κινήθηκαν γοργά κοντά του.

-Ίωνα! Επιθυμούμε να μας διδάξεις να μαχόμαστε! είπε προστακτικά η Δία στον σύζυγό της.

Ο Ίωνας γούρλωσε τα μάτια του ασυναίσθητα, δείχνοντας την έκπληξή του σε αυτά που άκουγε.

-Πώς; Αλήθεια, πώς σας ήρθε; διερωτήθηκε, ξαφνιασμένος, ο στρατηγός.

-Θέλουμε να συμμετέχουμε και εμείς ενεργά στη μάχη. Δε γίνεται να μην μπορούμε να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας. Δεν μπορούμε άλλο να είμαστε παρατηρητές! Πρέπει να πολεμήσουμε, συμπλήρωσε η Δηϊάνειρα με αυτοπεποίθηση.

Ο Ίωνας έδειχνε θαυμασμό μπροστά σε αυτά που έλεγαν οι δυο γυναίκες. Ξάφνου εμφανίστηκε και ο Χείρωνας μπαίνοντας και αυτός στη συζήτηση.

-Μαζί με εσάς, θα το ήθελα κι εγώ, είπε και ο σοφός Κένταυρος.

-Οι όμοιοί μου είναι περίτεχνοι πολεμιστές. Πάντα ήθελα να μάθω κι εγώ να πολεμώ, ανέφερε με παράπονο αλλά και θέληση.

Ο Ίωνας είχε μπροστά του τρεις υποψήφιους μαθητές.

-Ίωνα, σκέφτονται πολύ σωστά. Μάθε τους να πολεμούν. Δεν περισεύει κανένας σε αυτόν τον πόλεμο, είτε η θεά Άρτεμις, καθώς άκουσε τη συζήτησή τους.

Ο Ίωνας φώναξε κοντά του τον πρίγκιπα Περίθοο, τον οποίο εμπιστευόταν αρκετά.

-Θα τους μάθουμε μαζί, του είπε και του έδωσε το χέρι.

-Πάμε να δούμε αν αντέχουν, απάντησε ο Περίθοος και αμέσως έπιασαν δουλειά.

Ο Ήφαιστος είχε ήδη φτιάξει τα πρώτα πολεμικά όπλα και τις πανοπλίες. Του είχε δοθεί το μεγάλο μεταλλουργείο της Αθήνας και είχε στη διάθεσή του όλες τις πρώτες ύλες που θα χρειαζόταν για να πράξει τα βέλτιστα. Έπαιρνε τη φωτιά και τους κεραυνούς του Δία και κατασκεύαζε ισχυρά σπαθιά, πυριγενή ξίφη, άτρωτες ασπίδες και πανίσχυρες πανοπλίες. Έβαζε όλη του την τέχνη και τη θείκη δύναμη για να κατασκευάσει τα πιο δυνατά όπλα που έχουν κατασκευαστεί ποτέ! Σμίλευε τα δημιουργήματά του με απόλυτη αφοσίωση και ευλάβεια.

Έτσι, οι νέοι εκπαιδευόμενοι οπλίτες του πολέμου, θα διδάσκονταν την τέχνη του πολέμου με τον καλύτερο δυνατό τρόπο.

Είχαν στοιχηθεί ο ένας δίπλα στον άλλον και απέναντί τους στέκονταν αντικριστά οι δυο τους δάσκαλοι, ο Ίωνας και ο Περίθοος. Προσπαθούσαν να αντιγράψουν πιστά τις περίτεχνες

κινήσεις τους. Έδειχναν ενθουσιασμένοι και αποφασισμένοι, όμως ήταν πολύ νωρίς για να τα αφομοιώσουν όλα μονομιάς. Ήθελε χρόνο, επιμονή και σκληρή δουλειά.

Ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, η θεά Αθηνά πετούσε στους αιθέρες και πλησίαζε όλο και περισσότερο πάνω από την πόλη της Θήβας. Ο Ερμής δε φαινόταν πουθενά τριγύρω, όμως γνώριζε πολύ καλά ότι την ακολουθούσε. Πολύ σύντομα βρέθηκε πάνω από τα τείχη της πόλης. Δεν έβλεπε κάποια κίνηση και ούτε άκουγε θορύβους. Αμέσως, χαλάρωσε τα φτερά της και έχασε λίγο ύψος για να πλησιάσει σε μια πιο κοντινή απόσταση. Αυτό που παρατηρούσε, την παραξένευε πολύ.

Προσγειώθηκε στην κεντρική πλατεία της Θήβας, μέσα στο κάστρο. Δεν έβλεπε κανένα ίχνος ζωής. Προσπάθησε να παρατηρήσει μήπως ήταν κάποια παγίδα. Πέταξε προς το παλάτι. Προς τεράστια έκπληξή της, αντίκρισε πάλι κάτι ανάλογο. Κατευθύνθηκε μέσα στο παλάτι. Είχαν μαζευτεί μερικά περιστέρια και τρόμαξαν που την είδαν να φτερουγίζει προς το μέρος τους και έφυγαν άρον-άρον. Κοντοστάθηκε για λίγο σε μια ξύλινη δοκό και κοίταξε προσεκτικά τριγύρω. Επικρατούσε η απόλυτη ερημιά. Μόνο κάτι ξύλινα αποκαΐδια σιγόκαιγαν. Υπήρχε μια γενικότερη εικόνα εγκατάλειψης.

-Κου-κου, κου-κου, έκανε δυο-τρεις φορές η θεά Αθηνά, και τότε εμφανίστηκε ο Ερμής από το πουθενά.

-Το παρατήρησες κι εσύ, έτσι; τη ρώτησε ξαφνιασμένος.

Εκείνη τη στιγμή, η Αθηνά άλλαξε και πάλι, παίρνοντας την κανονική της μορφή.

-Ναι! Δεν περίμενα να αντικρίσω κάτι τέτοιο, του απάντησε με τη φωνή της αυτήν τη φορά.

-Πιστεύεις πώς αποχώρησαν εντελώς; ρώτησε ο Ερμής με περιέργεια τρίβοντας το πηγούνι του με το δεξί του χέρι.

-Είναι πολύ πιθανό. Δεν υπάρχει ίχνος ζωής, ούτε μέσα στην πόλη, ούτε τριγύρω. Ούτε καν κάποιος κάτοικος, ούτε ακόμη και κάποιο ζωντανό. Πιθανότατα να έφυγαν και να τους πήραν όλους μαζί τους ως σκλάβους, καθώς και τα ζώα για τροφή, ανέφερε η θεά Αθηνά, που είχε βγάλει ένα πρόχειρο συμπέρασμα.

Ο Ερμής έδειχνε σύμφωνος με τα λεγόμενα της Αθηνάς και κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

-Πού πήγαν όμως; αναρωτήθηκε ο αγγελιοφόρος.

-Πιθανότατα στον Όλυμπο ή στο Πήλιο, σκέφτηκε η Αθηνά προσπαθώντας να μαντέψει τις κινήσεις του εχθρού.

Για λίγο οι δυο τους βυθίστηκαν στις σκέψεις τους.

-Ερμή, πήγαινε και ενημέρωσε τον Δία και τους υπόλοιπους τα εξής: Ο δρόμος μέχρι και τη Θήβα φαίνεται ασφαλής και η πόλη μπορεί να ανακτηθεί, ακούστηκε η φωνή της Αθηνάς να λέει σπάζοντας τη σιωπή που επικρατούσε και συνέχισε.

-Πρέπει να τοποθετήσουμε στρατό, έτσι ώστε σε πιθανή επιστροφή τους να βρουν εμπόδιο στον διάβα τους. Πρέπει να κάνουμε τα πάντα έτσι ώστε να τους δυσκολέψουμε στα όποια σχέδια και να έχουν. Εγώ θα προχωρήσω ακόμα πιο βόρεια, μήπως καταφέρω και τους εντοπίσω. Του μετέφερε αποκαλύπτοντας τα όσα είχε σκεφτεί.

-Αθηνά, σίγουρα δε θες να..., πήγε να πει ο Ερμής και τον διέκοψε αμέσως.

-Όχι! Ενημέρωσέ τους! Φέρτε στρατό! Η Θήβα πρέπει να ξαναγίνει δικιά μας. Θα προσπαθήσω να τους εντοπίσω. Συνέχισε να λέει όντας αποφασισμένη.

Ο Ερμής αμέσως εκτέλεσε τις εντολές της Αθηνάς και εξαφανίστηκε από εμπρός της, κατευθυνόμενος προς την Αθήνα. Η θεά Αθηνά για λίγο κοίταξε γύρω της.

-Κάδμε, η πόλη σου απελευθερώθηκε τελικά..., είπε με αναστεναγμό και μεταμορφώθηκε εκ νέου σε γλαύκα. Πέταξε έξω από το παλάτι και απομακρύνθηκε από τη Θήβα, καθώς χανόταν ψηλά στον ουρανό. Έπρεπε να είναι προσεκτική.

Οι Τιτάνες παράλληλα, όλο αυτό το διάστημα είχαν καταφέρει να μείνουν κρυμμένοι, όπως ακριβώς είχαν σχεδιάσει. Συνέχιζαν να αναζητούν εντατικά τα όπλα τους στα έγκατα του κόσμου και στα πιο παράξενα μέρη.

Οι θεοί, προς το τέλος του δεκαετή πολέμου, είχαν καταφέρει να τους αποπλίσουν και με αυτόν τον τρόπο πέτυχαν να γυρίσουν υπέρ τους την κατάσταση κατά την Τιτανομαχία. Ο Δίας και οι Ολύμπιοι σίγουρα φρόντισαν να τοποθετήσουν τα

θανατηφόρα όπλα τους, σε μέρος που δε θα είναι εύκολο να βρεθούν. Ο Τιτάνας Ωκεανός, είχε γίνει ένα με το νερό της θάλασσας και είχε βάλει όλους τους ζωντανούς οργανισμούς να αναζητούν μαζί του το πανίσχυρο αδαμάντινο δίκρανο. Έχασε την κατοχή του λίγο πριν την ήττα των Τιτάνων από τους θεούς.

Ο Κρόνος άνοιξε τη γη στα δυο με τα πανίσχυρα χέρια του για να βρει το κρυστάλλινο δρεπάνι του. Με αυτό κατέστρεφε ολόκληρες πόλεις, θέριζε τους αγρούς των ανθρώπων για να μένουν πεινασμένοι και αδύναμοι όλοι μπροστά του. Ήταν κι αυτός εξαιρετικά πανούργος και ματαιόδοξος. Δεν άντεχε στη σκέψη ότι κάποιος άλλος διοικεί και κυβερνά τον κόσμο. Ο θυμός μέσα του μεγάλωνε και θέριευε. Ο Τιτάνας Κριός επίσης δυσκολευόταν να βρει την κριαρίσια κεφαλή του. Ένα γιγαντιαίο κράνος με κριαρίσια κέρατα στις άκρες του, που τον έκανε ακατανίκητο στη μάχη.

Με τη σειρά τους, ο Υπερίων, ο Ιαπετός και ο Κοίος ήταν οι μόνοι, ο οποίοι δε χρειάστηκε να ψάξουν. Τα κύρια όπλα τους δεν ήταν κάποια αντικείμενα. Ο Υπερίων είχε την ικανότητά να τυφλώνει τους αντιπάλους του, κοιτώντας τους στα μάτια. Ο Κοίος, μπορούσε να οδηγήσει τους εχθρούς του στην τρέλα, επηρεάζοντας τη νοημοσύνη τους και ο Ιαπετός τους έκανε να ακούν δυνατούς, αποκρουστικούς ήχους, οδηγώντας τους στην παράνοια. Ήταν οι τρεις Τιτάνες με τη μεγαλύτερη μαγική ιδιότητα. Τώρα που βρίσκονταν και πάλι ελεύθεροι, μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν τις καταστροφικές δυνάμεις τους.

Ο μόνος, ο οποίος έψαχνε μάταια για το όπλο του, ήταν ο Άτλας. Το όπλο του Άτλα ήταν ο Μαϊάνδρος. Ήταν αυτός, ο οποίος είχε στην κατοχή του το θεϊκό καταστροφέα κατά την Τιτανομαχία. Ο Άτλας όμως, δε γνώριζε τι είχε απογίνει το ξεχωριστό και πανίσχυρό του κεκτημένο. Πάντα είχε κατά νου πως ο Ποσειδώνας ήταν αυτός, που είχε φροντίσει να κρύψει τον Μαϊάνδρο και για αυτόν τον λόγο πολύ ορθά έψαχνε στη θάλασσα, σε λάθος όμως περιοχή.

Ο Ωκεανός από την άλλη είχε πάρει τη σωστή κατεύθυνση. Μέσα στη θάλασσα, οδεύοντας προς τον Βόσπορο εντόπισε έναν μισογκρεμισμένο ναό με διαλυμένο θόλο, μέσα στον βυθό

της θάλασσας. Παρατήρησε τις δυο γοργόνες-φύλακες στην είσοδο του ναού. Τότε το πρόσωπό του έλαμψε. Μα φυσικά! Μόλις είχε καταφέρει να βρει τον ναό, στον οποίο ο θεός της θάλασσας Ποσειδώνας είχε κρύψει εντός του τον Μαϊάνδρο!

Χωρίς να χάσει δευτερόλεπτο, με την υδάτινη μορφή, που είχε, άνοιξε διάπλατα τα χέρια του και, κλείνοντάς τα προς το κέντρο με μια ταχύτατη κίνηση, κατέστρεψε το υποθαλάσσιο κτίσμα ολοσχερώς με το πανίσχυρο κύμα που δημιούργησε! Οι γοργόνες, πριν καν προλάβουν να αντιληφθούν τι συνέβαινε, καταστράφηκαν και αυτές μαζί με την υπόλοιπη μαρμάρινη μάζα του ναού σαν να ήταν φτιαγμένες από χαρτί. Ο Ωκεανός είχε ενθουσιαστεί. Αν κατάφερνε και έβρισκε τον Μαϊάνδρο, θα είχαν τεράστιο πλεονέκτημα στον πόλεμο. Ανυπόμονος πλησίασε περισσότερο. Ξεδιάλυνε με το νερό τα συντρίμια του ναού. Όμως μάταια έψαχνε. Ο Μαϊάνδρος δεν ήταν εκεί. Αυτό τον εξόργισε!

-Δεν μπορεί! Πού βρίσκεται ο Μαϊάνδρος; Πού; Έχω ψάξει παντού! μονολογούσε όντας εκνευρισμένος.

Είχε ψάξει για αρκετό χρονικό διάστημα και αυτό ήταν το μόνο στοιχείο και μέρος που κατάφερε να εντοπίσει. Τα πανίσχυρα όπλα των Τιτάνων παρέμεναν εξαφανισμένα! Δεν είχε άλλη υπομονή. Άφησε την οργή του ελεύθερη και από τον θυμό του προκάλεσε τεράστια φουρτούνα στη θάλασσα και πελώρια κύματα. Οι βάρκες και τα πλοία, που βρίσκονταν στις γύρω περιοχές δεν είχαν καλή τύχη. Οι ακτές άρχισαν να δέχονται τα χτυπήματα της οργής του Ωκεανού. Ο κόσμος έτρεχε πανικόβλητος να γλιτώσει. Όλα τα παράλια του Βοσπόρου χτυπήθηκαν από αυτό το ισχυρό ξέσπασμα του Τιτάνα.

Ο Ωκεανός δίχως να νοιάζεται για τίποτα άλλο πέραν από την εύρεση των όπλων και δίχως να έχει κάποια πρόοδος η αποστολή του, κινήθηκε προς τον Όλυμπο. Πλησίασε τις ακτές στα παράλια του Ολύμπου και ξαναπήρε την ανθρωπόμορφη μορφή του καθώς έφτανε στην ξηρά. Το θέαμα σου έκοβε την ανάσα! Ο Τιτάνας φαινόταν πελώριος από μακριά. Όσοι θνητοί το είδαν με τα μάτια τους, έντρομοι προσπάθησαν να τραπούν σε φυγή. Όμως τα στρατεύματα της κυριαρχίας του Σκοτεινού

Αυτοκράτορα δεν τους επέτρεπαν κάτι τέτοιο. Ο Ωκεανός με μεγάλη ικανοποίηση έβλεπε πως ο δρόμος προς τον Όλυμπο... ήταν ανοιχτός! Σιγά-σιγά, και με μεγάλη απόλαυση μέσα του, σκαρφάλωνε στην πρώην κατοικία των θεών. Για λίγο ξέχασε την οργή του. Αιώνες ολόκληρους λαχταρούσε και ονειρευόταν αυτή ακριβώς τη στιγμή.

Ο Ιξίωνας είχε ήδη βρεθεί στο παλάτι. Ένωσε τους τραυταγμούς στο βουνό από τις βαριές κινήσεις του Τιτάνα. Κατάλαβε πως κάποιος από τους ισχυρούς συμμάχους του πλησιάζει. Είχε μαντέψει σωστά!

-Ιξίωνα! Πού είσαι; ρώτησε εξοργισμένος ο Ωκεανός, καθώς δεν έβλεπε πουθενά γύρω του τον αθάνατο τύραννο.

Ο Τιτάνας παρατήρησε το σκηνικό πολέμου και καταστροφής στον Όλυμπο. Όλα ήταν μισογκρεμισμένα και παραμελημένα. Γύρω του πετούσαν δαιμόνια και τον ενοχλούσαν. Αυτά τα έδιωχνε με διάφορες κινήσεις των χεριών του, όπως κάνουν αντίστοιχα και οι θνητοί με τις ενοχλητικές μύγες.

-Επιτέλους! Ο πρώτος μου επισκέπτης! είπε πονηρά ο Σκοτεινός Αυτοκράτορας, βγαίνοντας από το παλάτι του Ολύμπου με ανοιχτές αγκάλες για να τον δει ο Ωκεανός.

-Ιξίωνα, πρέπει να μας ξεκαθαρίσεις κάποια πράγματα, πρόσταξε ο Ωκεανός φανερά νευριασμένος, χτυπώντας το χέρι του στο έδαφος και γκρεμίζοντας κάποια αγάλματα.

-Πώς μπορώ να σε βοηθήσω, Τιτάνα Ωκεανέ;

Ψάχνουμε να βρούμε τα πολεμικά μας εφόδια, όμως είναι μάταιο... Δεν έχουμε καταφέρει να βρούμε τίποτα! έλεγε με θυμό και αυξανόμενη ένταση στη φωνή του.

Εκείνη τη στιγμή από ψηλά, σχηματίστηκε ένα τεράστιο νεφέλωμα. Μέσα από αυτό εμφανίστηκε ο Υπερίωνας, που τον συνόδευε ο Κοίος και ο Ιαπετός. Οι τρεις τους στάθηκαν αιωρούμενοι δίπλα στον Ωκεανό.

-Κανείς τους δεν έχει καταφέρει να βρει κάποιο όπλο. Οι υπόλοιποι Τιτάνες ακόμη βρίσκονται στην αναζήτηση..., ανέφερε ο Υπερίων, θέλοντας να μπει στη συζήτηση.

Οι τρεις τους, αν και ένιωθαν υπέροχα όντας στον Όλυμπο, δεν μπορούσαν να το ευχαριστηθούν ιδιαίτερα λόγω της αναποτελεσματικής αναζήτησης των όπλων.

-Δε γνωρίζω πού είναι τα όπλα σας! Γιατί ρωτάτε εμένα; αποκρίθηκε θυμωμένα ο Ιξίωνας στους Τιτάνες, δείχνοντας ενοχλημένος από τις κατηγορίες τους και συνοφρυώθηκε δύστροπα.

-Τότε, ποιος πήρε τον Μαϊάνδρο; ξεστόμισε ο Ωκεανός, κάνοντας τον Ιξίωνα να χάσει τη μιλιά του.

-Τον Μαϊάνδρο..., έλεγε χαμηλόφωνα, ενώ παράλληλα είχε κάνει εκ νέου την εμφάνισή της η σχιζοφρενιά του.

Ο Ιξίωνας, μέσα στο πάθος και στη ματαιοδοξία του, προσπαθούσε εσκεμμένα να ξεχάσει ότι έχει καταστραφεί ο Μαϊάνδρος. Τον έκανε να νιώθει τρωτός και μισούσε αυτό το συναίσθημα. Προσπάθησε να έρθει στα συγκαλά του. Δεν ήθελε να δείξει σε κανέναν πως είχε το αίσθημα του φόβου και της αδυναμίας.

-Ξέρεις πού βρίσκεται; Θα ήταν πολύ σημαντικό αν τον είχαμε στην κατοχή μας, συμπλήρωσε ο Κοίος θέλοντας να λάβει μια πιο πρακτική απάντηση.

-Ο Μαϊάνδρος καταστράφηκε! αποκάλυψε ο Ιξίωνας στους Τιτάνες με σταθερή και παγωμένη φωνή.

Οι υπέρτατοι σύμμαχοι του Ιξίωνα έμειναν άναυδοι! Δεν μπορούσαν να το πιστέψουν. Τους φαινόταν αδιανόητο πώς το θανατηφόρο δημιούργημά τους είναι πλέον διαλυμένο.

-Πώς συνέβη κάτι τέτοιο; Ποιος μπόρεσε να καταστρέψει κάτι τόσο ισχυρό; αναρωτιόταν ο Ωκεανός με την οργή να ξεχειλίζει από μέσα του.

-Ο Ηρακλής! Ο γιος του μισητού Δία! Αυτός το έκανε..., είπε με σιγουριά ο Ιξίωνας, ενώ μέσα του τον έτρωγε το συναίσθημα της αποτυχίας.

-Μα, ο Ηρακλής είναι πλέον νεκρός, πρόλαβε και συμπλήρωσε ο Ιξίωνας, συνεχίζοντας:

-Κανείς δε μένει ατιμώρητος από εμένα, φώναξε περήφανα ο τύραννος, ικανοποιώντας τον εγωισμό του.

Η φωτιά του πολέμου ακόμα σιγοκαίει. Μπορεί να Κερδήθηκε μια μάχη, όμως ο πόλεμος ακόμα δεν έχει νικητή ή ηττημένο. Η θυσία του Ηρακλή απέτρεψε για λίγο την απόλυτη καταστροφή και έδωσε μια ευκαιρία στους θεούς και στους συμμάχους να ανασυνταχθούν και να σχεδιάσουν τα επόμενά τους βήματα. Ο Ιξίωνας όμως για ακόμα μια φορά Έρχεται να ανατρέψει τα πάντα, φέρνοντας στο προσκήνιο τους Τιτάνες, τους αιώνιους εχθρούς των θεών. Πλέον βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια νέα Τιτανομαχία...

Η απειλή για να κυριαρχήσει το χάος στον κόσμο είναι τώρα πιο ορατή από ποτέ. Θα χρειαστεί θεοί και θνητοί να ξεπεράσουν τα όριά τους, ακόμα και να θυσιαστούν για Να σώσουν τον κόσμο από την τυραννία του Σκοτεινού Αυτοκράτορα. Όλα κρέμονται από μια κλωστή και Τα ηνία της νίκης αλλάζουν συνεχώς χέρια.

Ποιος είναι ο λόγος που θα ανοίξει ξανά το κουτί της Πανδώρας; Πώς θα συμβάλει το Χρυσόμαλλο δέρας στην εξέλιξη του πολέμου; Άραγε πώς θα είναι ο κόσμος μετά από αυτές τις βίαιες μάχες; Πόσοι θα καταφέρουν να επιβιώσουν;

Η Αρχή του τέλους είναι εδώ για να σας συναρπάσει και όλα τελειώνουν εκεί ακριβώς όπου άρχισαν, στο βουνό των Κενταύρων. Ας μάθουμε λοιπόν γιατί το Πήλιο έμεινε έτσι γνωστό ανά τους αιώνες. Είναι άραγε όλα αυτά ένας μύθος ή θα μπορούσαν να αποτελούν κομμάτι της ιστορίας;

Το επικό τέλος της τριλογίας έφτασε για να σας συγκλονίσει, να σας μαγέψει και να σας κάνει να ζήσετε τον μύθο σαν να είστε κομμάτι του...

Είστε έτοιμοι να το ανακαλύψετε;

Λένε πως όταν τελειώνει μια ιστορία αυτή ξεθωριάζει...

Η ιστορία του βουνού των Κενταύρων όμως, θα μείνει για πάντα ζωντανή...